

Діло

Виходить що-дня рано крім понеділка.

РЕДАКЦІЯ
І АДМИНІСТРАЦІЯ
 Львів, Ринков 10, II. пов.
 Конто пошти: №26726
 Адреса тел.: «Діло»—Львів.
 Число телефонів 261

Рукописи редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:

місячно	270 К.
чвертьрічно	8—
піврічно	10—
щорічно	12—

у Львові (без доставки):

місячно	240 К.
чвертьрічно	7—
піврічно	14—
щорічно	23—

За зміну адреси платять ся 50 с.

Ціна оголошень:

Стандартні двохвишлькові літери 40, в місцях 60, в окладах 70 с. в редакційній частині 1 К. Надруковані проклами і записки 150. Надруковані вітання 1 К. Ставки оголошень за окремими умовами.

Одні прайвирни коштують у Львові 10 с. на провінції 12 с.

Видав: Видавнича Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Російська Україна в 1916 році.

Стаття з журналу С. В. У.

Горко помирилися ті російські політики, які числяли, що репресіями можна загнати українство до гробу. Не задовольняючи ся повною невдачею догрозливих переслідувань українського руху, котрі в великій мірі здиквідувала революція 1905—6 років, задумало петербурзьке правительство скористати з війни, щоб одним махом убити українство. Як відомо, з вибухом війни всі українські періодичні видавництва були закриті, інституції здебільшого замкнені й цілий ряд українських діячів позачинув на заслани. Попав ся туди згодом також проф. М. Грушевський, котрого зараз по приїзді взакордоню до Києва сколдено й посиджено у Луканівську тюрму, звідки по довгій сидженю післано на заслани в північній губернії.

Українську літературу піддано суворій цензурі. Особливо остро аоставило ся до неї квіське генерал губернаторство, в межах котрого між иншими скоріонами, вимірними проти українства, заборонено „на час війни“ навіть українську правознавство і наказано зжувати офіційно російську правознавство.

Ту саму політику нищеня українства пене саа російська „визвольна“ тріа в окуповану Галичину та Буковину. Давно вже Росіяне мріяли „прибрати к рукам“ українські землі Австрії, щоб анищити туди „маєтніське гніздо“ й забезпечити ся від української „зазати“. Зараз по окупації в заятіях землях проголошено смерть українству—з заборонено українське слово, закрито українські школи й інші численні національні українські інституції, обявлено грейто катодичську релігію нова законом. Почали ся ревіві „арешти“ й вислани м'сцевих українських діячів з митр. Адрієм Шептицьким на чолі.

І якийсь короткий, дуже короткий час російські централісти могли дійсно тішити ся й ревітти з такої політики, озинаючи ся як казковий казів „на годину пананами цілої української території“.

Продім під Горлицями відновив українське жите в відбитій частині Галичині й дав змогу—на жаль, дуже мінімальну—проявити ся йому навіть у завойованій частині Волині. Не міг він очевидно позістати без впливу й на російській Україні. Побачому правительству годі було держати ся так простолібно нахабно, як у початку, навіть в українській справі. При всіх інших гріхах довело ся ставати перед судом публичної опінії й за українську політику в Галичині й Буковині й у себе дома.

Внутрішні клодоти державні й трудности, які чим раз дааі ускладняли ся, також сприяли тому, що українська справа вибивала ся на верх ставала на чергу дая.

Минутий рік приніс нам пару фактів, що дуже виразно свідчили про се, — згадаємо наприклад міністра надр, просвіти й релігіятева в сараді української гімназії, а також дозвіл на українські школи в окупованій частині Галичини. Хоч як невзначні вони, все ж безперечно симптоматичні. І не дивно, що йх так скаклоно посилана відмітчи німецька преса, в котрій перед тим можна було спостеретти деяке недовір до сили, а то й до самої назві можливости українського руху в Росії, спричинене очевидно тим психологічним повертом, який викликала девята війна — безнадійністю що до розвою Росії, яку в другорядними моментами, які звесалили при сім.

І власним слабким знайоством в Україні й українським житем.

Сі факти показали, що українська справа в Росії дійсно істає, що українське громадянство не мій і не фантазія „купки емігрантів революціонерів“ в Росії, як його ставали ся представляти, з цілою обовізаністю живу діяльність російських Українців на європейській ґрунті (спеціально роботу Союзів В. У.), всякі інші гораги, і як дехто з політиків і ученик в Австро-Угорщині і Німеччині готов був вірити, абзавмучений силами аорозима нам усміяни. Вони від-

мовляли ся бачити на російській Україні живі і творчі національно українські сили тому тільки, що там нема, мовляв тепер, у воєнній часі, жадного національно революційного руху. Чому ж нема — запитувано Українців — повстання на Україні? — не турбуючи ся ані тим, що неможливість його саме в часі війни, коли територію України перетгають мільонові армії і коли всі молоді люди у війську, сама собою очевидна, ані не бентежачи ся відсутністю його в російській Польщі.

В своїм часі ми вказували, що українське громадянство живе й проявляє себе, в залежно сти від стану й віку. Зіборони, які впали з вибухом війни, не зломали його. Молодіж увесь час була настроєна досить радикально, що дуже яскраво виявляло ся в видаваню ріжного рода нелегальних часописів і відозв, у яких протестовано проти насильств російської політики в Галичині й Буковині, а особливо в відомій відозві київського студентства в нагоди святкования роковин Шевченка в 1915 році.

Старше покоління зуміло поставити нові українські організації: ряд українських щиталів для жовнірів—у Києві, Москві і Петербурзі, Товариство несеня помочи воєнним виселенцям і втікачам та взагалі жертвам війни на Україні, беручи рівночасно живу й діяльну участь в місцевих відділах Союзу земств і городів, то що.

Мимо всіх заборон дадше істнував український театр, появляли ся час в д часу українські книжки й журнали. Цензура на першім або кількох числах списала видавництва, але факт лишив ся фактом: українське громадянство домагало ся своєї книжки, своєї часописи. Всі сі форми й факти українського життя були й в минулій році. Завдяки певній полекші цензури вдало ся останніми часами, правда, поза межами України — в Москві поставити видавництво часописи (тижневник „Промінь“), а в разі виданих в 1916 р. українських книжок можна відмітити кілька високої вартости (напр. другу частину VIII. тому великої історії України проф. Грушевського і збірник в честь Шевченка, виданий „Українським Науковим Товариством“). Та понад усім сам іде на Україні живий рух за українською школою. Від кінця 1915 через увесь 1916 р. можна відмітити цілий ряд ухвал органі міської самоуправи (годевно земств Подгащини й Чернігівщини), які домагають ся українізації шкільництва на Україні.

Сі домагання годі поминути мовчки з огляду на склад, характер і значінє міської і земської самоуправи. Вороги української справи не раз люблять пускати кельські дотелі в тім роді, що українство, мовляв, не опираєть ся на державнім елементі, що носителя його, се романтики, — революційна молодіж і взагалі „інтелігенція“. Виступи земств зводять сьому неправду. Адаже земства зовсім не радикальні інституції, а навпаки досить умірковані, оперті на цензі, в перевагою дворянства; таким чином іх годос мусити переконати кожного Хому негідно го, що українська справа зовсім не якась ліберальна фантазія „відірвани від реального ґрунту“ людей, а таки дійсно життєва річ. З огляду на теперішній склад земств вони, розумієть ся, не можуть вимітити дуже радикальної постанови в українській справі, але вже й сей одиозушний виступ в шкільній справі багато значить, коли вважаємо, яке велике принципіальне значінє має вона для України в Росії.

Отже мимо всього — „Ukraina fara da se“: безсилні буди згнобити її брутальні замахи уряду. Національна українська ідея занатто вже глибоко увійшла в тіло й кров цілого українського громадянства, усіх його станів і верств, щоби бюрократичними указами й приказами можна було спинити її рухів. Перед нею у всякім разі велика бузучність. Але цілком природно вважаєть ся вона лише в поразкою російського абсолютного иауу.

І російській Україні в цілого серця значать собі сей поразки. В супереч більшости імперціів у Росії не асоціалізували ся вона з урядом у сія війні, а навпаки зняли несправжнє ставовище—і в пресі і на полі політики, — що

„єдавню в таким жалеа ствердив у одній інте“ у Львові проф. Мілюков.

Се поразка мусити нарешті відзвучити той камінь, який приважено українство в російській юрмі народів, і випустити його на вільний і Тширокий шлях розвітк.

Волод. Дорошенко.

Митр. Шептицький в Ярославлі.

Відень 5 січня 1917.

„Русское Слово“ з 20. н. ст. грудня, яке нині сюде насіло, доносить:

„Після висеня у Держ. Думі в справі уніятського митрополита гр. Шептицького міністерство внутр. справ зарядило переведенє митрополита в Ярославль, де його призначено в приватнім домі під домашнім арештом. Засоби на удержанє митр. Шептицького дає міністерство внутр. справ“.

Ф. Н.

Суспільність і університетська молодіж.

З української „Академічної Помочи“.

Про університетську молодіж писало ся і пише ся в нас доволі багато. По наших часописях і неперіодичних видавництвах можна подібати стагі, дописи, записки, просьби, ради, вказівки на адресу нашєї академічної молодіжи. Бо і якже не писати про неї? Сеж найбільша будучність нашого народу! Часто можна позути прилюдні голоси від старших громадян в формі рад і наук, як має сповняти молодіж обовязки, щоби в найближій будучині по скінченю студій в набутім значань могла віддатись праці для народу.

Не раз і не два молодіж промовляє прилюдно сама про себе до нашєї суспільности в формі представлення свого незвичайного матеріального положення, серед якого доводять ся її „студіювати“, очевидно в надії на поліпшенє відосин, серед яких відбуває університетські науки. А які сі відносини? Ліпше і не агадувати про них. Кождий про се знає. Чимало таких студентів, які „студіювали“ і „студіюють“ по далеких закутинах, марнують молоді літє, витрачуючи енергію то на лекції по священных доках, то на громадські висурки, то як „хлосмани“, словом, до всего беруть ся, лиш не до науки.

Немало є і таких, які зачинають університетські науки по кількмітній перерві, або переривають її по кількох курсах.

Щож сему за причина?

Недостача матеріального забезпеченя нашєї академічної молодіжи і брак належної помочи старшого громадянства.

Поки ще наш студент в гімназії, олікують ся ним родичі і він кінчить її. По матурі ажають вже родичі в більшій часті сина за „опа“, бо за вісім літ науки мав він час стати ним, і як часто дієть ся, головню з селянськими синами, відмовляють йому помочи, або, як ду же часто дучка ся, родичі не мають звляки удержувати дадше свого сина. „Ти вже по матурі, давай сам собі раду.“

Як така самостійність кінчить ся, сказано вище.

А сейже так не повинно буті! Заопікуймо ся як слід нашими академіками, а за належну опіку жадаймо годі від них солідної науки і праці.

Перед війною старали ся ви про нашу молодіж сиктати. Мала вона дешесе місцяє в Академічній домі, дешеві обідн в Труді, а й молодіж сама туртувала ся в кружках і товариствах, щоби помагати собі вліжню. Було її дадеко більше ніж тепер. Ряди її в теперішню хвилину дуже впроріджені. Отже тим більше по-

РОМАН ЗУБИК

— НАЙДЕШЕВШИЙ МАГАЗИН БЛАВНИЙ —
ВЕЛИКИЙ ВИБІР ЗИМОВИХ МЯТЕРІЙ!

Львів, ул. Галицька ч. 16.

вє нашою піснею і її автором визнав ки. архієпископ Скрбенський, командант ген. м. фон Шарценфельд і н. достойники, які по черзі приступили до автора, gratулювали йому компо- зиторського таланту та знаменитого виведеня, а ки. архієпископ взяв собі на пам'ятку текст і партитуру нашої коляди. Кардинал архієпископ, який є великим знавцем музики, признав композиторови в довший розмові визначний музичний талант, а навіть запропонував йому місце в праській консерваторії для укінченя музичного образования. В дальшій розмові виявив кард. архієпископ ознайомлене також в нашою музикою та предсказав її велику будучність, але й зовсім слушно висказав погляд, що у нас не один великий талант (от, хочби й в сім ви падку) маруєть ся. Вкінці в признаню для нашої пісні запрошено п. Лев. до участя з укр. репертуаром в великій чеській концертї, який відбудеть ся тут в січні 1917 р. Ось так скромне військове торжество сталося немисльним духовим паром укр. пісні на чужині. — Др. О. Г.

— Відзначене Українців. Лицарський хрест ор- дєру Франца Йосифа в високому декоративному одержав о. Теофіл Гординський, гр. кат. по левий курат. Війскову медаль заслуги „Sigovni laud“ дістали: офіцери полку У. С. С. Ожелян Лесник і Теодор Рожанковський, ц. і к. надпору- чники в резерві Кость Цурковський і Михайл до Качкогський, ц. і к. поручники в резерві: Во- родимир Тимцюрак, Ярослав Данилюк Степан Бродак та надпоручники аудиторы: д. р. Роман Кошшєвич, Степан Соломаній і Дмитро Байрак. Золотим хрестом заслуги наділені: офіцер полку У. С. С. Антін Ос Семенюк та санітарний зоружий Степан Кметик. Срібним хрестом за- слуги наділені фелдфебелі: Володимир Пик, д. р. Денис Лукіянович, та У. С. С. Петро По- столєк.

— „Иружон Землянів“ у Відні повідомляє, що найближші товариські сходини будуть в льокалі ресторану Tischler a I Schaufleg 6 дня 13 с. м. о. годині 8 вечером. Дальші товариські сходини відбудувати муть ся в тім самім льокалі і о- тій самій порі в суботу по першій і по пятнадцятім кожного місяця

ОПОВІСТКИ.

І З львівського „Бояна“. Проби мішаного хору на „Маланчин Вєчєр“ відбудуть ся в се- реду дня 10. і в п'ятницю дня 12. січня о год. 6½ вечером в малій салі муз. тов. ім. Лисенка вул. Шашкевича ч. 5, III п. Провести ся всіх співаків як найчисленніше явити ся. 38 1—1

І Отсим подаємо до відома П. Т. наших еклєдчиків, що від 1. січня 1917 знижуєть сто- ву процентоу від всіх вкладок з 4% на 3½%, з тим, що і на дальше як і перед тим ренто- вий податок мимо державної підвишки будемо оплачувати в власних фондах. — Повітєве то- варство господарсько-кредитове „Віра“, стов. зар. з обм. порукою в Жовкві. 37 1—1

ПОМЕРЛИ:

Іванна Ілляментина з Вінтонія в Сахнова, жена о. Теодора, гр. кат. пароха в Лагодіві, пєс. Перемишляни, померла по тяжкій і довгій недугі 26 грудня м. р. в 43 році життя, осиротивши мужа й шєстєро дрібних дітей. Похорон відбув ся 28 грудня тогож року при величезній здивній місцевого населєня. Покійна перебувала наїзд без мужа з шести дрібними дітьми і се власне зморило її підкопане вже й так важкою працею і злиднями здоровле, де якого виже не вернула. Чим була Покійна для жіноцтва в своїм еді, про се найгарніше свідчить загальний жалє і сердечний плач зібраного на похороні народу. Праця тай всілякі злидні свищеничного життя на невеликій, в матеріяльного боку днїй парохїї при численних дітях, а на- конець горе війни — загнали покійну в моги- лу. В її п.

Переверті на чатах.

Віань, 3 січня 1916.

Майже в кожій російській націоналістич- ній часописі сидить надворний „руський“ Га- личині, котрий уважаєть ся „спєциалістом від австрійських справ“, а в першій ліній нюхати „милєвницьку“ небезпєку та при кожій стрі- чній нагоді бе на тригогу, щоб часом Росія не розважась через українську інтєрєгу. Оттак що недавно перший підлиз дїямент в Київї в при- вєзу лєжан гр. Ігнатєва про українські гімназїї така один з галицьких „земляків“, що колєсь в

граю завважав великої ласки у польських коля- торів, поки не подав ся в обїяни арх. Евлогія.

Останній розпорядок про заводженє на- родних шкіль в Галичинї й Буковинї в місцєгими викладовими мовами абентєжив знов д. Дими- трій) Вєргуна) і він від всіх, хто мусїв болєти над тим, що діяло ся у новозвизволенім краю за попереднього генерал губернатора гр. Ю. Бо- рінського* (не вже се натяк на демаскова не Дудикевичівів „Льв Вєсенним Словом“) зав- вяєсь в „Нов. Времени“, що вправдї наукуваню місцєвими мовами — мовляє — годї що небудь закнунти зі становища лібералізму, та сирває ся вимагає незвичайної обережности. „Обереж- ність“ ся має після інтендї „русского“ з під Горюдка доєлєти до того, щоб українській ді- тєврї не дозволено вчитись різню мовою. „До 1895 р. — пише Д. В. — по всіх школах схід- ної Галичинї навчало місцєвою галицькою руської мови після підручників, зладженіх етнозоогі- чною правопією, яка приближувала місцєве на- річє до літературної російської мови. В 1895 р. ті учебники прогнали заміною зміцєвнї шкіль та поступєнно замєнено новими, зладженними фонетичною правописоу в т. зв. (!) українській мові. Дая її укрїлена тодішній галицькій на- місник гр. Казимир Бадєнї змовив з Київа пре- словитого сепаратиста прєф Михайла Грушев- ського“. Г. Дмитрій, пустивши по дорожі колючку в бїк проф. Грушевського, виває й польські і жидівські школи, тільки дре землю проти української мови, маючи на метї ушасли- вяти дїтєвору нашу одним — етимологическимъ приколєсанієм“. Алеж страшний сон, г. Дими- трій, як каже російська приповідка, та милости- вий Бог...

Щоб не робити кривди Вєргуновї чуйно- сти на послугах Росії, слїд згадати ще один його подвиг. Дня 8. грудня відбував ся в Пе- тербурзі в клубї громадських діячів черго- вий чайний всєславянський вєчєр. До рєчї слїд згадати, що за добрих часів „вєславянї“ укла- дали нову карту Європи при ситних обїдах і обильних напитках, та часи стали погані, бо- гатші всєславянї розбрєлись і так прийшло ся обходити одним чайком. На отсім то чайнім ве- черї зоружив сєрєву митрополита Шєтницького посол В. Лашкевич, котрий при своїй прина- лєжности до кадетів вєж таки чувє слабїсть до галицьких „русских“. Та пропозиція його, оче- видно звернена проти безправного трактованя митрополита, викликала — як замїчує „Нов. Время“ (ч. 14630) — бурю негодованя. Слово забрав в ту мить Д. Вєргун та став змальо- вувати митр. Шєтницького як єзуїта, який зподівє величезного лиха Галичинї. Дия скріплєна на строю прочтала безосередно по сім К. Бра- ніцка поєму про розєстріл „карпаторусского“ священника за його вірність „російській ідеї“, що мало очевидно піти також на разумок митр. Шєтницького якуму галицькій перевєрєтній раз- ураг закидають у прєсі арєштєванє русофілів, не спїнуючись навїь перед протїставлєнєм його рєдї в сїй справї супроти арх. Блажев- ского і Теодорєв-чє!...

Рєзюлюці в справї митр. Шєтницького на сім чайнім вєчерї не рішено ніякої. Всєж таки ви- туп Вєргуна проти митр. Шєтницького дер- жавного протїзаконноу в монасирській тюрмі, незвичайно характеристичний для безямної лю- ти і мстивости перевєртї.

ВОЄННІ КОМУНІКАТИ:

АВСТРО-УГОРСЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ

в 9. січня 1917.

Віань на Сході.

В областа на південний схід від Фокшанї відкинєно неприятея аж до уста ріки Рєнік Сєрат. Австро угорські і німецькі війська, яким неприятея улаг в битї коло Фокшанї, виви- скуючи пєбду, дотєряи до Путни, на якій лї- вїм берєві Росіяни, вдаєть ся, стають знов до бою. В останних днях втратили Росіяни поло- нєних 99 офіцєрів і 5400 жовнїрів з гармата і 10 машинних карбїнів. На південним крилі фронту армїя Іосифа війська генєрала-пору- чника фон Рєїцє вєборили коло Ірєштї і Кампу- ріє в труднїх тєренї, при сїгї й морозї даль- шї посупуни. Зрєштою на східний фронтї ав- тро угорських війск не стало ся нічого важного.

Віань в Італїю і на Балканї.

Полєженє невинєне.

Заст. шефа гєн. штабу Ф. Гєфєр.

ЛІЦЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ.
9. січня 1916.

Західний тєрен війни.

При добрих обсерваційних умовах обсто- ронна боева діяльність була в богатых місцях жива.

Східний тєрен війни.

Фронт ки. Баварського: Який воздух сприяв боевій діяльності артилерї в рі- жних місцях. Новї наступи неприятея по обох сторонах ріки А зовсім відперто. Нічні наступи російських відділів між Фрїдріхштамом і Гостин- цем Мїтває — Одїєв стєгли без успїху. При силь- ній снїжній метєлиці вєдло ся Росіянам відзи- кати вєдєрїї ім 4. с. м. малій острів Глєвхон (на півнїч від Ілєукштї).

Фронт війск генерала полковни- ка архієписєпа Іосифа: Неприятея боронить завязєто долини, що вєдуть в гїр Бєрєкє в низину Молдєви. Мимо злої погоди і дуже важких умов тєрєву в сєлєднїх гєрах, покритих лїсом, нашї війська випрїють протївника щодня крок за кроком. Також вєчєра по обох сторонах долини Куїну і Суєтї збудуєто прї- стєгом заосмотрєні аротяними засїлами сїтню збудованї становища і вєдержєно їх мїмо роз- пучливих атаків неприятея.

Група війск Макєнєвєна: Визиску- ючи пєбду, німецькі й австро-угорські війська посунули ся далї на півнїч і, відкинувши неприя- тельські заплї сторожі, дотєрили до відтинку Путни, на якій другім берєві неприятея зладив новє становище. По обох сторонах Фундєнї від- кинєно Росїян на лїнію Цангєні—Наєштї.

Забуто пристуєлом Гєрлєдєску і вєржєно її проби нічних протївнєстєпів. Добича, про яку вєчєра донєзєно, пїдвисшєла ся на 99 офіцєрів, 6400 жовнїрів, 3 гармати і 10 машинних кара- бїнів.

Македонський фронт: Не стало ся нічого важного.

Перший „неправильний“ квартирмейстер „Людвїгов“.

На „Новий Рік“

ПРЕГАРНІ КНИЖКИ

— о половину дешєвше —

всі вичисленї книжки коштують тїльки

10 КОРОН.

ВА. СТ. РЕЙМОНТ: Мужики.

Авториз. перекл. із польськ. М. Павлика:
Часть I. Осїнь 2—
Часть II. Зима 2—
Часть III. Вєсна 2-40
Часть IV. Літо 2—

ІВ ФЕРКО: Коло смєрти —30

ВОЛОДИМИР Б.: Латачки, опов. 1—

В. Г. ЗЕЛІГЕР: Синя фльєта, сїтєова

повість. Часть I. і II. Переклав М.

Лозинський 6—

М. КОЦЮБІНСЬКИЙ: Листи до Воло-

димирє Гнатюка 1-50

Др. А. КРИСТЕНЗЕН: З філософїї по-

літики. переклав Др. М. Лозинський 1-80

Б. Фр. НОЛЬДЄ: Автономія України

в історичного погляду.

В перекл. і з передм. М. Залізанька —48

„Russica“ розвідни й статї 1-60

М. ГІНО: Проблеми сучасної есте-

тики з фєвд. мови перекл. Др. Щурат 1-60

АЕОНІД АНДРЕЄВ: Сємерє повїшенєх

переклав В. Сїмович 1—

Нашї христїянські сусїпїяники —50

А. ФРАНС: Воги жаждуть крови 2—

Замовляти: „Дїло“ Львів, Ринок 10.

ПОРТО 80 сот., на Feldpost-и 150.

На У. С. С.

зложили в Скарбі Божої Урали У. С. С. у Відні в коронках і сотниках:

(Далі)

о. Орест Тустанович Копарники 10—, о. Антін Данилович Івандоріва 10—, о. Володимир Граб Свасія 103—, о. Іван Урбан Якторія 10—, Михайло Курманович Сколе 2—, о. Василь Кудик Мізунь старий 10—, о. Микола Бурмач Попорта 10—, Фрузіна Біла Гродівка 10—, Ілія Миташі Довге коло Підбужа 24— а то від Д. Черука 4—, І. Васильович 10—, Іван Михайл 10—, о. Ігнатій Калужинський Пелея 20—, Уряд шр. Хреат 20—, Ізабеля Яша Медвежа 13-40, о. Іван Рудавський Рибник 15—, Антін Данилович Івандоріва 3—, о. Іван Глодінський Руда сіаєцька 10—, о. Ілія Олександр Старява коло Хирова 5—, о. Осип Каранович Якманіч 10—, о. Омелян Гнатковський збірка в Стебнику 30—, Андрій Крашів Рогів 100—, Еміль Кишик Борислав 28—, о. Роман Охримович Урич 10—, о. Роман Охримович Сідниш 10—.

(Далі буде.)

IX. 4-?

ГЛЯДАЮТЬ СВОІХ.

Хто знав би де перебуває Катерина Марціно в двома дітьми, — в селі Клубович, повіт Томляч, згодить задово полати їх місце побуту на адресу: Dniwo Marcińskie, zibidła Abtahań, Kłubowice, Morawa. 32 2-2

ОГОЛОШЕННЯ.

Хто потребує дяка? Евагуований в Плісний коло Зборова, телер у Івана Палюводи в Зарудцях п. п. Куликів — прийме зараз посаду. 21 3-3

Відривний дення (блочновий)

КАЛЕНДАР на рік 1917.

Ціна К 1-20, а пересилкою К 1-51 (5 шт. К 7—, 18 шт. 12-50), висилає по надісланню готівки. А. Силіш, Львів, Кадецька 4. 13 4-20

ОГОЛОШЕННЯ.

Стрибські українські Інституції кредитові: „Товариство Запільне“, „Каса Задаткова“ і „Народний Дім“ подіють до відома, що з днем 1. лютого 1917 сближають столу висоток від шадничих вкладок 36 1-1

з 5⁰ на 4⁰.

Без операції радикальна пом'ч для найбільш застарілих і найнебезпечніших терпіль пропуклини. — Прошу жадати ново виданої брошури даром і олатно від спеціаліста патологічних бандажів на пропуклину М. ФРАЙЛІХА, Львів, вул. Городецька 35, у власнім домі. 24 2-3

КОНКУРС.

Осім оголошуєть ся конкурс:

1. На одну стипендію ім. ЯКОВА ГОЛОВАЦЬКОГО у висоті 250 корон річно для учинка (ни) середних і висших шкіл, спорідненого (но) з родинним Головацьких і Бурачанських, а в недостаті такого (ої) для нишого (ої) вишнього (сі) у науці учинка (ни) української народности. Подання, удокументовані останним шкільним свідоцтвом, метрикою і ескент. нишким доказом споріднення, вносить треба до Виділу Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, вул. Чарнецького 26, найаальше до 10. лютого 1917.
2. На кілька зворотних од торазових стипендійних вапомог а фонду в БОНЧЕВСЬКОГО для студентів університету української народности. Термін до вношення подань як више.

Львів, дня 2. січня 1917.

24 3-3

Виділ Наукового Товариства ім. Шевченка

ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

Спілка акційна у Львові

Підвале ч. 7.

— Конто почтової шадниці ч. 118.304.
— Жирове конто в Австро-угорським Банку.

Складайте ощадности взагалі зайві гроші на процент, щоб фонд корони могла слугувати народньому господарству, та вам приносити заски, а не марнувала си.

Акційний капітал К 1,300,000
Резерви Банку К 200,000
Приймає вкладки на бжучий рахунок від К 10— на 4 проц.
Удає гіпотечні і вексельні олички.
Видлачує купони від заставних листів.
Вимінює по користнім курсі російські рублі і німецькі марки.
Певність льокації запоручують акційний капітал Банку і резерви.
На жадане висилає посвідки зложеня (чеки) Почтової Шадниці. 728 7-1

Люстратора спілок

приймає

КРАСВИЙ СОЮЗ

Господарсько-торговельних Спілок у Львові, Зіморовича 20.

Вимагані висші торговельні студії і практика в люстраціях, або в завідуванню торговельною спілкою. — Платя п'сля умови. VI Д 1-1

Кождий

научить ся говорити по німецьки з книжки п. з.

Підручник до науки німецької мови заклад Ю. РУДНИЦЬКИЙ.

Підручник сей видадо Товариство „Просвіта“, а обіймає він 240 стор. друку до одного формату.

Один прим. коштує 3 кор. 50 сот. брош., а оправа в полотно з витисками 6 кор. 50 с. На почтову пересилку треба долучити 55 с. Висилає ся тільки за готівку.

Замовленья слати на адресу:

КАНЦЕЛЯРІЯ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА“

Львів, ринок ч. 10. VB 6-7

Небувале!

На днях появять ся

в українській мові

„Тижневий Календар“ на 1917.

Всі відчували брак такого календаря; наші українські Інституції, адвокатські і нотаріальні бюра, Високпреподобие Духовенство, Лікарі, Адвокати, Учителство.

ФОРМА — ПРАКТИЧНА

даєть ся устанити на бюрку або повісити на стіні.

Вільне місце на записки — але кождий день.

Ціна дуже праступна 1-60 сот.

Замовляти: Д-р Григорій Сапк Львів, Ринок 10.

Без попереднього надіслання грошей не приймаєтья векселами. 12 3-7

Половина накладу

КАЛЕНДАР „ПРОСВІТИ“

на рік 1917

уже розійшла ся.

Радимо проте свішити ся із заковаленнями, бо наклад сього року не великий. Календар представляє ся дуже по-важно.

Продаєть ся тільки за готівку по ціні 2 кор. 50 сот. (для членів, що зложили вкладку лише 2 кор.). На порто звичайне треба долучити 30 сот., рекомандоване 55 сот.

В коміс не даєть ся, за посліплатою не висилаєть ся.

Замовляня і гроші слати на адресу

КАНЦЕЛЯРІЯ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА“

Львів, Ринок ч. 10.

VA 7-1

ОСЕЛІ — для інвалідів У. С. С. — Манівка

організує краєве Товариство Манівка стоваришеня адресуєть ся в триратною порукою. — Хто уважає своїм обовязком причинити ся до обзавінення незаводної долі наших героїв-невільників, — сей вступити в членів Товариства. — в членів Товариства долаєть ся уділ десяти корон і на вписове одну корону. — Приймаєть ся також дрібні одноразові жертви. — Гроші вносять посылати на адресу: Товариство МАНІВКА в Новім Санчі 33 2-10

„ДНІСТЕР“

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

Львів, ул. Руська ч. 20 (власний дім)

Телефон ч. 788. — Конто Почт. Шадниці ч. 25261.

Жирове конто в Австро-Угорським Банку

приймаєть ся від обезпеченя від огню будинки, хатні і господарські, движимости, меблі, одяжу і білизну, збіже в снопах і в зерні, худобу і т. п.

Кождий Українець повинен асекуровати ся від огню, щоби на случай пожежі не понести страти, бо достаток олички, то добробит цілого народу.

КОЖДИЙ УКРАЇНЕЦЬ ПОВИНЕН АСЕКУРОВАТИ СЯ ТІЛЬКИ В ТОВАРИСТВІ ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР“.

Нема жадного нишого українського Товариства асекураційного від огню, — тільки один „ДНІСТЕР“.

„ДНІСТЕР“.

„Дністер“ рахує найдешевші олати за обезпеченя селянських будинків.

„Дністер“ звертає кождорічний чистий виск своїм членам.

„Дністер“ оцінює та виплачує шкоди по огні скоро і совісно, а на членів оцінкової комісії запрошує все двох господарів.

„Дністер“ даєть підмоги українським школам і бурсам, де виховують ся селянські діти.

Люди асекуровані в „Дністрі“ можуть дістати позичку у всіх великих банках і в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ вносивьт з кінсем 1915 року 6,890,075— корон.

В „Дністрі“ можна обезпечити від крадівки з вломом движимости всякого рода, а Товариства кредитові готівку, цінні папери і векслі за дешовою олатою премі.

Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“ у Львові, ул. Руська ч. 20. — Адреса для телеграм: „Дністер“ — Львів. — Канцелярїя Товариства отворені що дня від 8—2 перед пол.